

קריית ספר

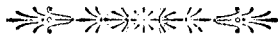
חברו החכם השלם מורינו ורבינו

משה ממראנ"י והוא ספר רב תועלת לידע

מקור כל דין ודין אם מתורה שבכתב אם משלש

עשרה מדות אם מהלכה למושה מסיני אם מגזרת

ותקנת חכמים ז"ל:

כפעם הראשונה נדפס בוויניציאה בשנת חמשה אלפים ושלש

מאות ואחת עשרה לבריאת עולם וכעת יצא

פעם שנית לאור בהכליה הופי ובהנהגה רובי השיבושים

בהשתדלות ר' אל"י זאב נ"י ראזענבערג מווארשא:

ווארשא

ווארשא

בדפוס שריפטגייססער דויקע 34

לפ"ק

תרס"ב

שנת

בוית אלא שאימורין בלאו א' הוא ונכלה וטרפה מצטרפין זה עם זה להשלים שיעור בוית אע"פ דהו"ב' לאיני משום דטרפה תחלת נכלה היא. האוכל מן האסורין מן העור מן העצמות מן הגידים מן הקרנים וכן המלטים וכן העפרנים של עוף מקום שמכצנץ סהם דם כשיחברו וכן השליא מפור מן התורה דכתיב בהמה סמאה כמשרם לא חאכלו ודרשינן על כשרם הוא באוהרה ולא על עור ועצמות וגי' ובגדים סמאים נמי כתיב כמשרם לא חאכלו לומר דאינו מוהר על הסנפירין ועצמות שכלם אינם דאיים לאכילה ואינם מצטרפים לכשר להשלים כוית. יקבת האסורין סוהרה דפרש בעלמא הוא ועור הקיבה הוא כשר בני סעים דהוה בכלל כל פשר ואסירי ועור הכא כנדר פניו של חסור הוי נמי כשר בעלמא ויש שעוהוהים אסורין בכשרים עור האדם ועור חזיר הישוב וחמוריה של נבל שלא מענו עליו משא מעולם ולא הגיע למשא ועור ביה הובש' שמתחת האלה ועור השליל והאנקה והבת והלמאה והחמסל בלו' העורות כשהן רכות הרי הם כשרים לכל דבר ככתיב בא' שרצים אלה השמים לבם ה' יחידה לרבות עור הרכים שיהו ככשר יבול אפילו כולן חל' אלה רכים ולא קשים כראמרין: אזהרת קל שא לא ליהנות משור הנסקל דכתיב ולא יאכל את כשרו והרי נכלה הוא ואין אפשר לאוכלו אלא לא בא הבית אלא להדיוק שכוין שנמרו דינו למסקילה נאסר ואם קדם ושחמו שחיטה כשרה אסור בהנאה ואם אבל מבשרו כות לוקה וכן כשיסקל לא ימכר ולא יתנו לכלבים ולא לבע"מ דכתיב ולא יאכל את כשרו ובעל השור נקי כאדם האומר להכרו יצא מלוגו נקי מנכסו ואין לו בהם הנאה של כלום ופרש אינו בכלל האיסור דכשרו כתיב אבל פירש מותר. נודע שהוא פסור מסקילה אחר שנגמר דינו כגון שהוזמו עריו יצא וירעה בעור ולא נאסר בגמר דין כיון שהוזמו ואם נודע אחר שנסקל הרי זה מותר בהנאה:

לאכר מן החי ואע"פ דלית ביה שיעור כיון שהוא אבר אלא ודאי שיעור בעיא דאכילה כתיב ביה כראמרין וא"כ פ' ית סבית פפור אע"פ דהוי ככריתו וכותי דייב אף על דאין בו כשר אלא כל שור כיון דהוי ככריתו כשר גידים ועצמות ואם הפריד הכשר מן הגידים ועצמות אחר שתלש מן החי אינו לוקה עד שאכלו כות מן הכשר לבדו ואין העצמות והגידים מצטרפים לכותי סאתר שנתה בריתו דבאכילה כתיב הנפש עם הכשר שהוא ככריתו כראמרין. חלקו לאכר זה ואכלו מעט מעט אם יש כמה שאכל כות כשר חייב ואם לאו פפור דצויף גידים ועצמות חידוש הוא כאכר מן החי ובעלמא לא מיצטרפי ואין לך בו אלא חידוש כשאכלו בבת אחד וסמח אכילה הוי משמע ולא לחצואן ונראה דכתיב כות כשר דאמר דלקי היינו משום כשר מן החי דמשום אבר מן החי לית ביה כיון שלא אכל ככריתו בגידים ועצמות. לקח כות מן האכר ככריתו ואכלו אע"פ שנתלק כפוי קודם שיכלענו חייב דהא דרך אכילה היא. חלש אבר מן החי ונפטרם הכרסה כנפילתו ואכלו חייב שמים דאסור טרפה ואיסור אבר מן החי כאין כמות וכי דאי נזוטא חייל כראמרין באוהרה קפ"ו וכלאו כאין כא' גמי דהו חייל איסור אבר מטופה משום דהוי מוסף דאסור לבני נח אלא משום דטרפה איסוריה חשיב דחילב אהלב כדכתיב וחלב נבלה וחלב טרפה וגי' ענינן כאין כמות. וכן תחולש חלב מן החי ואכלו לוקה משום אבר מן החי ומשום חלב משום דחלב דותר סבללו כותי ואבר מן החי הוי איסור מוסף לבני נח חלש אבר מן החי הוי איסור מוסף דותר סבללו חייל נמי אטרפה אע"פ דטרפה מן נראה לישב למי' הרב ז"ל ללישא דאי בעת אימא דרע' כהמה כתיבה לאו לאיכרים עומדת. כשרו אבר המדולדל כתיב ואינו יכול לחזור ולחיות כיון שלא פירש אלא אחר שחיטה אינו אסור מן התורה דאין שחיטה עושה ניפול ומעולת לו אבל מיתה עושה ניפול ולוקה משום אבר מן החי דכתיב בשרצים וכל אשר יפול עליו סהם כמותם יטמא ע"י נפילה והיא נפילה סהם. איכרים המדולדלים בהם וכמותם שחיטה הוא דלנופיהם לא איצטרף דהא כמותם משתעי כנכנתם כתיב ונתכבו לו יפול למיטא רעושים ניפול ולא בעי כמותם אלא על כדרך למעוטי שחיטה ראין עושה ניפול ואם אינו ענין לשרצים רלא בני שחיטה ניתנה דשחיטתם נמי מיתה היא ונתה ענין לכהמה רמיתה עושה ניפול ואין שחיטה עושה ניפול כראמר. תרץ מן המחולט וכן דבליות ואח"כ שהם בהמה הרי אותן החיתוכים אסורות משום אבר מן החי אף ע"פ שהן כדרך מיעה אבל תרץ מן העובר שכמיהו ולא הוציאו ואח"כ שהמה הרי חיתוכי העובר או איברו מותר הנאיל ולא יצא דכתיב כל מפרטת פורסה כבהמה האכלו כלומר כל אשר תמצא בהמה האכלו וכתיב אותה כהיהו שליטה אבל כל הנמצא בהמה אבל שחיטה חסרה שהנמצא בתוכה מגופה הוא שנאמר סמנה לא האכל הנמצא. עובר שהוציא ידו או רגלו נאסר אותו אבר בעולם ואפילו החידוד חסר אע"פ ואח"כ שחיטה הרי אותו האבר אסור משום טרפה שנאמר וכשר בשדה טרפה כלומר חוץ למחיצתו דהיינו איור שרחם זה ה"ל מחיצה להחיותו בשחיטה וכיון שיצא הרי הוא כטרפה מה טרפה אין לה הנה כשנפטרם אף אבר שיצא חוץ למחיצתו שוב אין לו תקנה לעולם האוכלו חזר ונגמם

ופרש וכלל אי אחתין אלא בעינן דפרש מה הפרש פשוט שיש במינם כמוריים מוסאה קלה ותמורה ואיסור קודם שחיפה והיה לאחר שחיפה והן סין בשר אף אני אביא כל שיש במינם מוסאה וכו' לאפוקי דם דניס ותגביס ושרצים דאין כמינם הני צדדין דאין חייבים עליהם משום דם אלא משום שהיא תמימה נופם תחלב כהמה מסאה דהוי דמיא דביצי עוף סמא דאסיר סדרתיב כח היענה כדאמר לעיל ודם שרצים מוסאה לצדדים דאמרינן לעיל סדרתיב וזה לכם המבא וגו' אין חייבים כרח אלא על דם היוצא בשעה שחיפה ועמרה או התחת הראש כל זמן שיש בו אדמוסות ועל דם הכנוס בתוך חלב הדליל דם בעין ועל קילוח דם הקור דרוו דם שנפשו יוצאה בו אבל דם השוחה בתחלה הקוה וכוספה אין חייבים עליו דאין ברה אלא כדם הנמשך דתיבין כי נפש כל בשר דמו הוא כל אכילין יכרה. דם התבטור דם הגשם האביבים אין חייבים עליהם כרה אבל לוקין בכותב וכתיב וכל דם לא האכלו וכתיב כרת הוא אומר כי נפש כל בשר בדם הוא אינו חייב כרת אלא על דם שהנפש יוצאה בו. השליל הנמצא בבעי בהכמה הרי דמו כדם האביבים של ילוד דכיון דאינו מענין שחיפה אין דמו קרוי דם הנפש והרי הוא כאחד מאביביו אסו אלא דדם הכנוס בתוך לבו חייבים עליו כרת דהוי דם הנפש. סליחה בשר ואיברים חייבים מידו דם לבולין כרת. היום מן התורה דלכילוי סליחה הרם פירש כבישול וחזור ונבלע בבשר ואסיר מן התורה בלא והוי דם האביבים שפירש דאילו לא פי' מותר מן התורה יאמרו דם שבשלו אינו עובר עליו כדם קדשים דמשבשלו לא חיו למסולתיה איהורא דאורייתא מיתא אביא מידו דהיה אחצי שיעור דאסיר מדאורייתא. וכבר נשתול דםס אסיר מן התורה ונבשרים בסליחה ודם שפירש סמקים למקום כבשר שנשברה ספרקת הכהמה קודם שהצא נפשה סמפאק לן אי היל כדם שפירש ואסור או דילמא כי האי נונא לא מקרי פירש כיון שלא יצא לחוץ והוי סמפאק דאורייתא ואסיר אפילו חי עד שיתפלא. וצריך דהיה קודם סליחה כדי שיהיך הבשר ויצא דמו ע"י סליחה שאם הוא נקשר על פניו לא יאם כה ככלל להוציא דמו ואחר סליחה כדי להריות לחלוותה הרם שעל פני הכשר הבא שם ספליחתו דהוי דם שפירש. ובעיא סליחה ככלל סנוקב ונבלח הנם שחיצא דםס ולצלו וכשר חי לא בעי סליחה מדאורייתא. אוסמא דאסמיק הוא וחלייה אסיר שהרם מתערב בחומין וכשר נופיה נמי אסיר שאנו דואים הדם כאלו הוא בעין דאינו כשאר בשר שרדמו הוא סובלע בתוכו אוסמא דאסמיק וכיעני סחירקי אינם יוצאים מידו דמן לבישול עד שיתחבן ויתפלא. היקון צלית ראש הכהמה הי דאורייתא למאי דאמרינן לעיל דדם שבשלו אסיר מדאורייתא חצי שיעור וכן בכל דם מבושלו או צלוי או סלוח דהוי כרותה אסיר וכדאמר. ואסיר הנכלע ממנו בין ע"י סליחה כתיים שנבלח עס בשר עוף בין ע"י כישול וצלילה ושליקה כסולייארה. וכן בלי חרם שנבלע מדם על ידי סליחה דאין יוצא מידו ומופנ לעולם כנכתיב וכלי חרש אשר תכושל בו ישבר :

יא' ילדה... כרים הנשרי סיעום שבפנים אחר רוב שבתיו: יא' חתך האבר קודם שנכנס סקום החתך נמי כולו אסור ודרשין פרסה דכתיב כקרא וכל כהמה ספרסה פרסה הני פרסה החויר אכול סקום חתך שלה לא החויר פרסה לא תכול אפילו סקום חתך שלה. ואבר עובר שיעור וחבנו לוקין עליו משום אבר מן החי אפילו מה הכהמה כראש שחיפה דאבר מן הדיא קרינא ביה כיון דאינו ניהר אלא כשחיפה אסו ובשחיפה מיהא ניהר ואם נחתך אחר שחיפה אסו אפילו הוא מה אינו לוקה משום אבר מן החי אלא איסורו משום פרסה ואם סתה הכהמה ואח"כ חתכו לוקה משום אבר מן החי דהיא דהא אינו ניהר אלא בשחיפה עצמו. חלב עובר נקבה שהוציא אבר ונאסר אסור לשותתו סמפאק שהרי שו בו אבר א' אסור וסמפאק לן חלב דעלמא דתמי סבה כהמה שכולה היה לאו כעבר מן החי דמי וחלב זה הבא סבה אבר אחר חי נמי לא נרע מינה ושירי או דילמא נרע דהתם חיותה העומר ליהקין ע"י שחיפה אבל חיותו של אבר זה אין לו חקנה עולמית וסמפאק דאורייתא לחוסרה ואסור חלב של אבר זה סמפאק כדאמר ואפילו הכי נראה דאיסור חלב עובר זה לא הוי אלא מדרבנן דמדאורייתא ברובה כמיל ואפילו היה חלב אסור מן התורה כדאי אלא דאנפטר לומר דלא אמרינן כמיל ברובא אלא היכא דנתערב איסור בהרה נמור אבל הובא דמערוב סעיקרא כי הכא דלא ה"ל שם הנה לא אמרינן כמיל ברובה וע"י. השוחט כהמה מעוקרת ומצא בה שלול בין חי בין מה ואפילו עובר חי בן חשעה מותר כשחיפה אסו מן התורה דכתיב סעלה נרה כבהמה לרבות אח הוולד דרשינן כהמה דרישא וקרא אבהמה וסופא ודרשינן הני בהמה הנמצאה כהמה האכלו שהכל ניהר כשחיפה ושליא דמותרת כאכליה נמי ילפינן כדכתיב וכל בהמה וחי האכלו כל לרבות שליא יצאה סקצהה ואינה קשורה כוולד אסורה דשמיא יצא הוולד שלה והרי הוא כולד ושליא כתיב' אולא ולא היתה שחיפה ואפילו נמצא ולד אהר בכסן כולל שליא ואם היתה שלא קשורה כולד מה שיצא סמנה אצור כאבר שיצא מן העובר. קרע או שחם כהמה סרפה ומצא בה כן השעה חי ניהר בשחיפה עצמו דהיתה הוא דרכי קרא מכל כהמה האכלו שאם רצה אוכלו בשחיפה אסו אבל אם צריך לשחיפה כגון זה שחמו וסוהר שהוא ניהר בשנים מדי מיטנים או ביושם וקנה שלי או בשל אסו ואם מצא בה עובר שלא נסרו לו תדשו אפילו הוא חי הרי זה אסור שהוא כאבר מאסו ואין ניהר אלא בשחיפה דאע"ג דבין מ' נמי ניהר בשחיפה אסו הא ניהר נמי בשחיפה עצמו דארכעה איה ליה כדאמרינן. כל עובר שהוציא ראשו והחירו ואח"כ שחם את אמו הרי הוא כולד וצריך שחיפה עצמו ויצאה הראש כולד כיון כדאמר דילפינן מארם סבל אשר נשמת רוח חיים נאפיו כרש' בה' נדה :

פרק ו' אזהרת קלב שלא לאכול דם שנאמר וכל דם לא האכלו והאוכל כות

פרק ז' אזהרת קלב שלא לאכול חלב כהמה מותרת כדכתיב כל חלב שור וגו' לא האכלו והאוכל כות כמסוד חייב כרת כדכתיב ביה ונכרתה הגפס וגו' ובשונג סביא קרבן המאה קטונת

סדם כהמה חיה ועוף בין מטאים בין מפורים כמסוד חייב כרת בשונג חייב המאה קבועה דתיבין לעוף ולכהמה חיה ככלל כהמה דתיבין ואח הכהמה אסור האכלו וגו' איל וצבי וחסמו וגו' ובין מטאים ובין שחורים ילפינן ככלל ופרש ובלל דתיבין כל דם לא האכלו כלל לעוף ולכהמה פרט נפש אשר האכל כל דם חור וכלל כלל

ואינו חיוב אלא על חלב ג' מיני בהמה כדכתיב בהדיא שור וכשב ועז כן חלב ודחשפה בין חלב נבלה ופרשה מדכתיב בקרבן חלב נבלה וחלב מרפה יעשה לכל מלאכה ואוכל לא האכלוהו וגו' אבל שור בהמה ודחשפה חלבה בכשרה חלב שרש וכשב ועז הוא דאמר רחמנא וכן כל חלבו בכשרו ודחשפה רמי מינו חיוב אלא משום נבלה. וחלב נבלה ופרשה חיוב דהיי אומר מוסף דנוקח אומר בכשר ולפי חיוב שמים ובחיוב נמי וחלב נבלה וגו' בראשית. ושילל בן פי' דהגמזא בכרמה או שחלש סחלבו מסעי אבס חלבו אבדו וחיובין עליו כרת הדשים גרמי דלענין שחיטה בלחוד הוא רמריבין כל בהמה האכלו. עליו חלבים הם לענין קרבן חלב שעל הקרב המזבח ועל כשמה מרסה כדכתיב את החלב המכסה את הקרב ועל שני הכליות כדכתיב ואת שני הכליות ואת הדלג אשר וגו' ושעל הבסלים והוא שבועיקרי חיריות סבגנים כדכתיב אשר על הבסלים וגו' ובתולין חיובים עליהם כרת כדכתיב כי כל אוכל חלב סן הכרמה וגו' ונכרתה וגו' לומר לך חלב שכמוהו כשר לקרב אסורו לך שחיבים עליו כרת וחליה אף על גב דמקריא חלב לענין קרבן כדכתיב חלב האיליה לתולין לא נאסרה דאמר קרא כל חלב שרש חלב ועז לא האכלו רבר שנקרא חלב בשלשון לא תאכלו וחליה לא איקרי חלב אלא כשכב וחלבו האיליה ריל' סובו אבל בני' אלו נזכר בהם חלב המכסה ועל הבסלים וגו'. חלב שעל הססו וחיוב בעית הכמות הוא מחלב הקרב דבוק לו והוי בכלל חלב המכסה את הקרב וחיובים עליו כרת וכן חלב שבועיקרי חיריות סבגנים חיובים עליו כרת שדוא מחלב שעל הבסלים. חלב שעל הקיבה עוקם כמו קסת אבסר רבתיב ואת כל החלב אשר על הקרב לחביב חלב שעל קיבה והיינו דאקשאה דרמי לתובת קרום ונקלף שאינו סחורב אלא באמצע הקשת אבל דאיתראו שחר חלבי רמי כלל לתובת. וחסין וקרוסות שבחלב ואתרנות וקרוסות שכמות ושעל הביצים אין איסורן סן שהרי חלב אבסר רחמנא ולא חוסין וקרוסות אלא קרום. דד התחיל שחיבים עליו דהיי' בכלל חלב שעל הקרב וכן חוסין וקרוסות שברם חוסין שבכל וביד ובעוקף וכלדו התחנות וקרוסות שכמות ושעל הביצים אין איסורן סן התורה דרם אסרה תורה ולא חוסין וקרוסות אח"כ שרם אמרוים סן התורה בכלל כל חלב וכל רם אין לוקין עליהם והיו חנוצי שדוא שדוא אבסר סן התורה אין לוקין עליו. חלב שהבשר חופה אותו שחר שעל הבסלים ושעל הכליות הוא דאסרה תורה ולא שבתוך הבסלים והכליות וחלבים שבאבסר איסוריה מותרים שאינם אלא שמים:

פרק ה' אזהרת קלד שלא לאכול גיד הגשה דכתיב
 את גיד הגשה ובסניו נצטוו על כך אלא שבגבהה במקומה להדיע נאו זה פנע נאמר. ונודג בהמה ודחשפה כדכתיב את גיד הגשה אשר על כף הירך כל מי שיש לו כף מביטח העצם של קולית נבנת ועגול מה שאין כן כעוף שהבשר שעל הקולית ברוחב הוא והיינו דוסה לבת ובסמאים אינו נודג ודחשפה כולל ולא מוסף ולא כן איתר דדי נצטוו של סמאת לא אבסר משום פוסתא ראיין בגידים בנתון פנעס ובחיוב נמי על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הגשה מי שנידו אבסר וכבשרו מותר אבסר דרקטא יצאו אלו שבשרם אבסר. ונדי נבלה ופרשה

ואינו חיוב אלא על חלב ג' מיני בהמה כדכתיב בהדיא שור וכשב ועז כן חלב ודחשפה בין חלב נבלה ופרשה מדכתיב בקרבן חלב נבלה וחלב מרפה יעשה לכל מלאכה ואוכל לא האכלוהו וגו' אבל שור בהמה ודחשפה חלבה בכשרה חלב שרש וכשב ועז הוא דאמר רחמנא וכן כל חלבו בכשרו ודחשפה רמי מינו חיוב אלא משום נבלה. וחלב נבלה ופרשה חיוב דהיי אומר מוסף דנוקח אומר בכשר ולפי חיוב שמים ובחיוב נמי וחלב נבלה וגו' בראשית. ושילל בן פי' דהגמזא בכרמה או שחלש סחלבו מסעי אבס חלבו אבדו וחיובין עליו כרת הדשים גרמי דלענין שחיטה בלחוד הוא רמריבין כל בהמה האכלו. עליו חלבים הם לענין קרבן חלב שעל הקרב המזבח ועל כשמה מרסה כדכתיב את החלב המכסה את הקרב ועל שני הכליות כדכתיב ואת שני הכליות ואת הדלג אשר וגו' ושעל הבסלים והוא שבועיקרי חיריות סבגנים כדכתיב אשר על הבסלים וגו' ובתולין חיובים עליהם כרת כדכתיב כי כל אוכל חלב סן הכרמה וגו' ונכרתה וגו' לומר לך חלב שכמוהו כשר לקרב אסורו לך שחיבים עליו כרת וחליה אף על גב דמקריא חלב לענין קרבן כדכתיב חלב האיליה לתולין לא נאסרה דאמר קרא כל חלב שרש חלב ועז לא האכלו רבר שנקרא חלב בשלשון לא תאכלו וחליה לא איקרי חלב אלא כשכב וחלבו האיליה ריל' סובו אבל בני' אלו נזכר בהם חלב המכסה ועל הבסלים וגו'. חלב שעל הססו וחיוב בעית הכמות הוא מחלב הקרב דבוק לו והוי בכלל חלב המכסה את הקרב וחיובים עליו כרת וכן חלב שבועיקרי חיריות סבגנים חיובים עליו כרת שדוא מחלב שעל הבסלים. חלב שעל הקיבה עוקם כמו קסת אבסר רבתיב ואת כל החלב אשר על הקרב לחביב חלב שעל קיבה והיינו דאקשאה דרמי לתובת קרום ונקלף שאינו סחורב אלא באמצע הקשת אבל דאיתראו שחר חלבי רמי כלל לתובת. וחסין וקרוסות שבחלב ואתרנות וקרוסות שכמות ושעל הביצים אין איסורן סן שהרי חלב אבסר רחמנא ולא חוסין וקרוסות אלא קרום. דד התחיל שחיבים עליו דהיי' בכלל חלב שעל הקרב וכן חוסין וקרוסות שברם חוסין שבכל וביד ובעוקף וכלדו התחנות וקרוסות שכמות ושעל הביצים אין איסורן סן התורה דרם אסרה תורה ולא חוסין וקרוסות אח"כ שרם אמרוים סן התורה בכלל כל חלב וכל רם אין לוקין עליהם והיו חנוצי שדוא שדוא אבסר סן התורה אין לוקין עליו. חלב שהבשר חופה אותו שחר שעל הבסלים ושעל הכליות הוא דאסרה תורה ולא שבתוך הבסלים והכליות וחלבים שבאבסר איסוריה מותרים שאינם אלא שמים:

פרק ה' אזהרת קלד שלא לאכול גיד הגשה דכתיב

את גיד הגשה ובסניו נצטוו על כך אלא שבגבהה במקומה להדיע נאו זה פנע נאמר. ונודג בהמה ודחשפה כדכתיב את גיד הגשה אשר על כף הירך כל מי שיש לו כף מביטח העצם של קולית נבנת ועגול מה שאין כן כעוף שהבשר שעל הקולית ברוחב הוא והיינו דוסה לבת ובסמאים אינו נודג ודחשפה כולל ולא מוסף ולא כן איתר דדי נצטוו של סמאת לא אבסר משום פוסתא ראיין בגידים בנתון פנעס ובחיוב נמי על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הגשה מי שנידו אבסר וכבשרו מותר אבסר דרקטא יצאו אלו שבשרם אבסר. ונדי נבלה ופרשה

לעיל התם דרשין מבלב דתרי מנייהו מיתרי דתת
 סזי לסיכתב באסו ואנא דיענא דבלב אסו קאמר כיון
 דבתר מנייהו דהו כהובל חלב אסו ודנא דרשין נטנא
 דקרא דאף על גב רלא דהו כתיב אלא באסו דהו דיענא
 דבלב אסו קאמר ר"ח דרשין שמיך חלב אסו ולא
 חלב זכר ושעופה דאף על גב רלא דהו כתיב חלב דהו
 משמע דבלב קאמר בהומו. ודס שבשל בבלב נמי לא
 אסר סן התורה דס לאו בשר הוא אבל הסבול בשר
 סתה או חלב קאמר בתם בשרם בחלב לוקה על בישול בשר
 הי גרי בחלב אסו ואם לאו ששם בשר בחלב לא דהו
 אסר בישולו ואינו לוקה על אכילתו דהא כלא הכי
 אסר ששם נבלח חלב ואין איסור בשר בחלב כי עליהם
 דאין איסור חל על בשר איסור נתיבין בלל או מוסף או בת
 אחת. שלל בחלב חיב בבישול ואכילה דבבלל גרי הי
 אבל שליא עור נידים ועצמות ועיקר קרנים ופלגים
 הרבים בחלב פסור רלאו בשר היין דכתיב גבי סמאים
 מבושרם לא האכלו על בשרם באוורה ולא על עצמות
 נידים וקרנים ופלגים משמע דלא דהו בשר. בשר וחלב
 שנחבשלו ביחד ונתגר מעם זה לזה הבשר אמורה ולוקה
 עליו סן התורה דהא נתערב נוף החלב בכשר וידב כח
 מעמא ולא בסול אפילו באלף סאוריותא ומצמרק מינע
 החלב להשלים שיעור כותב בשר דעירוב שניהם אמרה
 תורה ובשאר איסורין לא לקי בגופה ומעמא עד דאיבא
 כותב כבדי בחלב פסור רלאו אבל איסורא סאוריותא מיתא
 איבא דכתיב וחקק יהו לכם לאסור את ערוביהם אם יש
 גנותן מעם והרב ז"ל נראה דסכורא ליה דהו אסמכתא
 בעלמא והחלב אמורה סן התורה ואינו לוקה עליה דהא
 ליה בה אלא מעם בשר ולא סמכות ואיסורא סאוריותא
 מיתא נראה דאיה בה אפילו לדעה רשי ז"ל דקאמר
 דבעלמא מעם בעיקר לאו דאוריותא דהתם היינו מעמא
 כיון דליה בה סמכות איסור בסול סאוריותא אפילו
 סין בשאנו מינו אנה ראת ביה מעמא אבל דבא כיון
 דאיה ביה מעמא ודרך עירוב שניהם אמרה תורה אסר
 סאוריותא ולר"ח דסבר דבעלמא מעם בעיקר סן התורה
 הבא דהי מין בשאנו מינו ועירוב שניהם אמרה תורה
 חלקא נמי לקי ומעט ולא סמכות רמיהו חלמאא עלה
 דמתני רספת חלב שנמלה על החתיכה וכו' דמשמע
 ראפילו בבשר שיש בה מעם חלב תריא מעט ולא סמכות
 לא היא דבבשר מעט וחלב נמי אייה בה ולא בעי
 למילף איסור מעטו ולא סמכות דאוריותא אלא מעט חלב
 נוטה דמשמע נמי סמכתי דאסורא אף על גב דליה בה
 אלא מעטו של בשר ולא סמכות בדכתבי ובישול בשר
 בחלב ואף על גב דבשר חלב דרך עירוב אמרה תורה
 בכלאים דהיי לחוריה דהיי תחריה שיי דרך עירוב
 אמרה תורה ולרבי לא בסול בלל והכי נמי דהו לן למיסר
 רבא רלא ליכסיל בלל כיון דדרך עירוב אמרה תורה לא
 דהו ראשני דהו דרך בישול אמרה תורה פירוש דאיבא
 נתינת מעם. קדרה בישול בת בשר לא יבשל בת חלב
 ואם בשל גנותן מעם אסר דמעם בעיקר כדאמרין
 בנישול עט"ס בבלי סין אסר דמעם בעיקר כדאמרין
 וכו' כדילפינן פירי ז"ל. העמיד נתינת בעור קבה לא אסר
 סאוריותא ודרך בישול אמרה תורה כדכתיב לא תבשל
 גרי בחלב אסו אבל העמיד בעור קיבת נבלח ושפחה או
 סמאה ויש בבניה מעם בשר אמורה סאוריותא למ"ד
 מעם בעיקר דאוריותא. עוף בחלב לא אסר סאוריותא
 כדאמרין ליה פירוש לעוף:

לא לקי אלא באכילה ושאר הגאות אסרו סן התורה
 בחצי שיעור:
פרק ט אזורת קלה. רלח לא תבשל בשר בחלב
 רכתיב לא תבשל נדי
 בחלב אסו וכל בשר בהמה כסמסע רכתיב ושלה יהודה
 אה גרי העינים באן פירש לך הכתוב שגרי זה מעים היה
 הא כל סקום שנאמר גרי סתם אפילו שאר בהמה כסמסע
 סאוריותא לפירוש ברסר. ואכור בהתא דנ"ס כתיב לא
 תבשל גרי א' לאיסור אכילה ואחר לאיסור גיאה ואחר
 לאיסור בישול אבל אינו לוקה על איסור הגאה דאין ראוי
 למנוחה מצוה בפני עצמה מפני שהיא והאכילה ענין א'
 כי האכילה סין סמני הגיאה היז. וקוברין אותו ואפרו
 אסור הקבורה מדברו קבלה וכיון רלא הפעין דהכתוב
 לשורפו משיך איסוריהו לעולם ולרבי אפרו אסור דאלו
 היה מעין שריפה הרי נעשה מצותו כיון שגשרף והוא
 אפרו סתור ומי שבשל משריפה בא' אפילו חצי זית וית
 מזה וחצי זית מזה לוקה רכשם שלוקה על אכילתו כבזית
 רעירוב שניהם אמרה תורה כשיעור אכילה דהינו כזית
 כך לוקה על בישול כבזית משריפה:
 אזורת קלה שלא לאכל בשר וחלב שנחבשלו ביחד
 והוא אסור מעם שניהם לא תבשל גרי
 בחלב אסו ר"ל איסור אכילה והאכל כותב משריפה אע"פ
 שהוא לא בשלו לוקה דכתיב לא תבשל דהינו אכילה
 באוריהו ומי שחק רכתיב סלאור האכילה כפי אלא
 מפני שאסר הבישול בלו אפילו בישולו אסור ואין צריך
 ליסר אכילתו כמי ששחק מרוב סמסא כח הבת. אין
 אסור סן התורה אלא (אסור) בשר בהמה סתורה בחלב
 בהמה סתורה רכתיב לא תבשל גרי בחלב אסו ונדי
 הוא כולל ולד השור ולר השנה נ"כ ער שיערום הכתוב
 גרי עינים כדילפינן לעיל ונדי בחלב פרה ודחל ראינה
 אסו מנין חל בחלב אסו דסאחר שכתיב בא' סתם בחלב
 אסו היה יכול לכתוב בב' האחרים באסו והיינו יודע
 שר"ל בחלב אסו ומשמעות הכתוב נמי הכי הוא רכתיב
 בקרא נופיה לא האכלו כל נבלח ומסך ליה לא תבשל
 גרי משמע כל שנתנה בו איסור נבלח נמי בו איסור בשר
 בחלב דהינו בשר שור בשב עזו ודחה ועוף מותרים הא
 אימיעופו היא עצמה בחלבה סנין חל מעם שלישית
 בחלב אסו כדאמרין ולא נאסר גרי בחלב אם אלא
 שריה רכתיב כדוהו. אבל אם א' משריפה הוא סמא אין
 חייכים על אכילתו משום בשר בחלב רכתיב גרי ולא
 בשר בהמה סמא שישל אפילו בחלב סתורה וכתוב
 בחלב אסו קמא דמשמע רלא נאסר חלב אלא סמין
 שנאסר בשר ונדי הוא. ואחרכא ביה כל בהמה סתורה
 ולא סמא הילכך חלב בנדי דהו אסו כתיב וקא סמסע
 חלב סמא אפילו הבשר סתור וסתור בבישול והגאה
 כדאמרין. וכן בשר היה ועוף בין בחלב חיה בין בחלב
 בהמה אינו אסור באכילת סן התורה כ"ש בישול והגאה
 רכתיב גרי פרס לעוף שאינו בהמה גרי פרס לחיה שאינה
 בהמה דאף על גב דדהה בכלל בהמה אלא קרא ומיעפה
 וב"ש דנים והגבים דסותרים בחלב רלאו בהמה ניעור.
 המעוש והמבשול. בחמי סתריה כ"ש ותיבא כון פסור
 סמלוקה ומסמקא לן אי הוי בישול אי לא דהייא סמקא
 דאוריותא ולדסורא. הסבשל כמי חלב סתור סן התורה
 רלא חלב סקרי ובחלב סתה ובחלב זכר נמי לא אסר
 סן התורה דכתיב בחלב אסו ולא חלב זכר בחלב אסו
 ללא בחלב שיעשה ואע"פ דדרשין לחתהו סן התורה